

zmeii de mimi cornel branescu personajele:

el ea

Articol I.

Actul I

Articol II.

*În Actul I lumina va fi roșie, iar în Actul II albastră. El are ca principală preocupare numărul degetelor. Mai puțin în Actul II. Ea va mânca, aproape continuu, mere, morcovi și frunze de salată. În Actul II, ea este gravidă.*

*El și Ea dorm. Se trezește el.*

El: Am două degete în plus!

Ea: Când ai observat?

El: Acum.

Ea: Câte trebuia să ai?

El: Cu două mai puțin.

Ea: Sigur?

El: Ce să fac? Trebuie să le găsesc o utilizare. Abia mă liniștisem. Acum trebuie să mă gândesc la ele.

Ea: Nu e vina mea.

El: Nici când mi-a lipsit un picior nu ți-a păsat. Pe tine nu te interesează altcineva în afară de tine. M-am obișnuit.

Ea: N-ai nevoie de ajutorul meu. Te descurci singur.

El: Te rog.

Ea: Bine. Hai să le numărăm. Câte trebuie să ne iasă?

El: Zece plus două, douăsprezece. Am numai zece!

Ea: Lasă-mă pe mine. Ai dreptate. Îți lipsesc două degete.

El: Care? Sper să nu-mi lipsească arătătoarele.

Ea: Nu, degetele mari lipsesc.

El: Degetele mari sunt.

Ea: Astea? Tu de ce crezi că se numesc așa?

El: Cum?

Ea: Mari.

El: De ce?

Ea: Nu știi?

El: Nu.

Ea: Pentru că sunt mari. Astea nu sunt degete mari.

El: Nici mici nu sunt.

Ea: Dar nu sunt mari.

El: Cam cât de mari ar trebui să fie ca să fie mari?

Ea: Ceva mai mari decât ale tale.

El: Încă o dată?

Ea: De două ori mai mari.

El: Atunci se numesc degete de două ori mai mari decât degetele mari. Și eu nu am avut niciodată așa ceva. Îmi lipsesc și degetele mari și degetele de două ori mai mari decât degetele mari?... Adică patru! Ce mă fac?

Ea: Nu mă interesează.

El: Știu că nu te interesează. Pe tine nu te interesează decât persoana ta. Cine știe de când trăiesc așa?

Ea: Cum?

El: Cu mai puține degete.

Ea: Când ți-ai dat seama?

El: Acum. Tu ai observat mai devreme?

Ea: Eu am observat că îți lipsește ceva. Înțeleg acum că despre degete era vorba.

El: Și de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Ea: Am uitat.

El: Totul e zadarnic.

Ea: Ce vrei să spui?

El: Fără degetele mari eu nu mai pot să fac nimic.

Ea: Îmi pare rău.

El: Tu n-ai nicio vină. Trebuia să fiu mai atent cu ele. Să le folosesc mai mult. Dar la ce puteam să le folosesc?

Ea: Să te scobești în nas.

El: Cu degetele mari? Tu așa faci?

Ea: Bineînțeles. Mie de ce crezi că nu mi-au dispărut?

Ea: Dacă nu mă scobesc cu picioarele în nas, înseamnă că or să dispară și ele?

Ea: Tot ce se poate.

El: Tu așa faci?

Ea: Bineînțeles.

El: Dar eu nu prea mă scobesc în nas.

Ea: Atunci o să-ți dispară și nasul.

El: Dacă nu mi-o fi dispărut deja. Vrei să te uiți puțin?

Ea: Unde?

El: La nasul meu. Mai este acolo?

Ea: Unde ar trebui să fie?

El: Deasupra gurii... Nici gură nu mai am?

Ea: Spune ceva!

El: Ce?

Ea: Gură ai. Dar nu se vede decât dacă te uiți foarte de-aproape.

El: Ai auzit?

Ea: Ce?

El: Nimic.

Ea: Nu, n-am auzit.

El: Eu îl aud foarte clar. Parcă e o sirenă.

Ea: Acoperă-ți urechile, dacă te deranjează.

El: Cu ce?

Ea: Cu picioarele.

El: Tu așa faci?

Ea: Bineînțeles. De câte ori mă deranjează ce aud.

El: Mie îmi place ce aud.

Ea: Da? E, atunci eu mă culc.

El: Dacă o să dispar de tot?

Ea: Vai.

El: O să rămâi singură.

Ea: Vai

El: N-o să-ți fie ușor.

Ea: Vai.

El: Se poate să rămână din mine numai urechile.

Ea: Și picioarele.

El: Ca să acopăr urechile când nu mai vreau să aud?

Ea: Să te poți deplasa în locul unde se aude mai bine. O să devii un suport pentru urechi.

El: Parcă spuneai că te culci.

Ea: M-am răzgândit.

El: Unde dispăre restul?

Ea: Care rest?

El: Brațele, capul...

Ea: Când?

El: Ce?

Ea: Când să dispară?

El: Atunci...

Ea: Pe celălalt mal.

El: Unde apune soarele?

Ea: Sau unde răsare...

El: Unde apune, sau unde răsare?

Ea: Asta nu poți să afli decât tu.

El: Dispar puțin câte puțin de-aici și apar dincolo.

Ea: Bineînțeles.

El: Și acolo nu o să observe nimeni că nu am urechi și picioare?

Ea: Poate că nu o să ai nevoie de ele. Uite, a apărut soarele!

El: De la răsărit sau de la apus?

Ea: Ce contează? Important este că a apărut.

El: Trebuie să mă ascund!

Ea: De ce?

El: Să nu mă vadă!

Ea: N-ai unde să te ascunzi.

El: Ba da. În spatele tău. Înălță-te puțin pe vârfuri, te rog. Repede. Mă ghemuiesc aici, până trece. Trebuie să rezolv problema asta. Nu pot să merg acolo fără urechi!

Ea: A trecut. Poți să ieși.

El: M-ai salvat.

Ea: Cred că ar trebui să te culci puțin.

El: Îți dai seama!? Ce puteam să-i răspund, dacă mă vedea? Mare noroc am avut!

Ea: Mă sperii!

El: Mi-a mai dispărut ceva?

Ea: Mai bine mă culc eu. Dacă te mai ascunzi, fă-o, te rog, în liniște!

El: Dacă se întoarce?

Ea: M-ai trezit.

El: Îmi pare rău. Dar nu știu ce să fac dacă se întoarce.

Ea: Cine.

El: Soarele.

Ea: Mă trezești pe mine.

El: De ce?

Ea: Ca să îl întreb ce are cu tine.

El: Cum?

Ea: Uite așa: „ce-ai, mă, cu el?”

El: Dacă e un impostor?

Ea: Soarele?

El: Poate nu e soarele...

Ea: Soarele?...

El: Da.

Ea: Întreabă-l!

El: Și dacă e chiar soarele?

Ea: Cu atât mai bine.

El: Să-l întreb dacă este un impostor?

Ea: Dacă asta vrei să afli de la el.

El: Întreabă-l tu.

Ea: Eu l-am mai întrebat o dată.

El: Și ți-a răspuns?

Ea: Nu prea. S-a fâstâcit puțin, a făcut ochii mari și-a plecat.

Multă vreme, după asta, nici nu se mai uita în jos. Trecea repede, repede. Dacă nu erai pe fază, nici nu-l observai.

El: Ce l-ai întrebat?

Ea: Cum arăt. A fost puțin nepoliticos. E foarte timid.

El: Dar de ce trece în fiecare zi pe-aici?

Ea: Nu știu.

El: Am să-l întreb.

Ea: El de unde vrei să știe?

El: Stai puțin. Tu câte degete ai?

Ea: Atâtea câte-mi trebuie.

El: De unde știi câte-ți trebuie?

Ea: Îmi trebuie atâtea câte am.

El: Fugi de-aici!

Ea: Serios.

El: Dar de ochi pentru ce ai nevoie?

Ea: Mă ajută la dormit.

El: Și capul?

Ea: E un suport pentru ochi. Ți-ar plăcea să mă vezi umblând cu ochii în palmă?

El: Mai bine era noapte.

Ea: E zi?

El: Dacă e soarele sus...

Ea: Poate nu e soarele.

El: E luna!

Ea: Atunci e noapte.

El: Și ce caută soarele aici, dacă-i noapte?

Ea: E un soare de noapte.

El: Sau e soarele noaptea. Tu știi cum e soarele noaptea?

Ea: Nu.

El: Să nu ne vadă. Nu cred că s-ar bucura să afle că noi doi căscăm ochii la el, noaptea.

Ea: De la cine să afle?

El: Tu crezi că aici nu suntem decât noi doi?

Ea: Bineînțeles.

El: Incredibil.

Ea: Mai este cineva?

El: Chiar nu-i vezi?

Ea: Nu.

El: Niciodată nu i-ai văzut?

Ea: Pe cine?

El: Fugi de-aici!

Ea: Unde sunt?

El: Nu pot să-ți spun, că ne aud.

Ea: Arată-mi!

El: Nu pot să-ți arăt, că ne văd!

Ea: Dar ei ce fac?

El: Se uită la noi.

Ea: Și-au dat seama că vorbim despre ei?

El: Încă nu.

Ea: Au auzit tot ce am vorbit noi?

El: Bineînțeles. Ne-au și văzut.

Ea: Dar de ce se uită la noi?

El: Habar nu am. Sunt aici de la început.

Ea: De atunci stau și se uită la noi?

El: Bineînțeles.

Ea: De unde or fi venit?

El: Cred că de departe, că sunt cam obosiți.

Ea: Au bătut atâta drum ca să se uite la noi?

El: Unii au adormit.

Ea: Au venit să se culce?

El: Bineînțeles. N-au unde să doarmă.

Ea: Hai să ne culcăm și noi.

El: Dacă ne culcăm noi, ei la ce se mai uită?

Ea: Nu mă interesează. Să se uite unii la alții.

El: S-a mișcat unul dintre ei!

Ea: Ne-o fi auzit.

El: S-a mai mișcat unul. Se foiesc. Ceva nu le place.

Ea: Crezi că au observat că vorbim despre ei?

El: Nu știu. Hai să vorbim despre altceva.

Ea: Nu mai pot să vorbesc, când știu că se uită cineva la mine.

El: Atunci taci.

Ea: Nici să tac nu pot, când știu că se uită cineva la mine.

El: Și ce vrei?

Ea: Să vorbești tu.

El: Singur?

Ea: Vorbește cu ei.

El: Despre ce?

Ea: Habar n-am. Spune-le ceva.

El: Au început să se uite urât.

Ea: Toți?

El: Aproape.

Ea: Ceilalți ce fac?

El: Cred că dorm.

Ea: Cântă-le ceva, poate adorm și ceilalți!

El: Nu cred că vor să doarmă.

Ea: Dă-le ceva de mâncare, poate le e foame.

El: De unde?

Ea: Ce obicei mai e și ăsta? Să stea și să se uite la noi! Mie îmi vine să fac pipi.

El: Nu cred că o să le placă.

Ea: Facem pipi și apoi zburăm.

El: Zburăm?

Ea: Da.

El: Nu putem să zburăm.

Ea: De ce?

El: Pentru că nu avem aripi.

Ea: Ne-au dispărut aripile?

El: Nu.

Ea: Atunci?

El: Noi nu am avut niciodată aripi.

Ea: Numai cu aripi se poate zbura?

El: Bineînțeles.

Ea: Și eu cum am zburat până acum?

El: Când ai mai zburat tu?

Ea: Nu mai ții minte?

El: Cu mine de față n-ai zburat niciodată.

Ea: Cum nu? Parcă te aud – ziceai: „vai, cât sunt de fericit!”.

Făceai loopinguri cu un zâmbet până la urechi.

El: Eu nu spun niciodată „vai”. Nici loopinguri nu obișnuiesc...

Ea: Nu?

El: Nu.

Ea: Înseamnă că am visat?!...

El: Cu cine ai făcut tu loopinguri?

Ea: Vrei să spui, când visam?

El: Când nu visai.

Ea: Nu mi s-a întâmplat decât în somn. Punct. Se mai uită ăia la noi?

El: Nu mai vrei să faci pipi?

Ea: Mi-a trecut.

El: Da.

Ea: Eu m-am obișnuit. Nu mă mai deranjează.

El: Nu se mai uită așa de urât.

Ea: Sunt departe de noi?

El: Sunt destul de aproape. Unul este foarte aproape, chiar.

Ea: Poți să-l atingi?

Ea: Cred că da.

Ea: E mic?

El: E mare.

Ea: Unul mai mic nu e pe-aproape?

El: De ce?

Ea: Mi s-a făcut foame.

El: Vrei să-l mănânci?

Ea: Unul mic, mic, mic... Tot stau pe lângă noi. Poate sunt comestibili. Dacă sunt fructe?

El: Fructe?

Ea: Sau legume. Tu crezi că ei stau și se uită la noi. Dar poate n-au cum să plece. Dacă au rădăcini?

El: Eu zic să-i lăsăm în pace.

Ea: Și eu zic la fel. Mâncăm numai unul, să vedem ce gust are. Dacă sunt buni la gust, îi udăm, să crească mari.

El: Să-l mâncăm? Și ceilalți ce or să spună?

Ea: Dacă se supără, îi mâncăm și pe ei. Oprim doar câteva semințe.

El: Au semințe?

Ea: Trebuie să se înmulțească într-un fel. Dacă nu fac semințe, oprim vreo doi de prăsilă. Să vedem cum se înmulțesc.

El: Apoi îi mâncăm și pe ei.

Ea: Da.

El: Nici să nu te gândești! Ce suntem noi?

Ea: Ce suntem?

El: Doar nu suntem zmei!

Ea: Dar ce suntem?

El: Nu știu ce suntem, dar zmei nu suntem sigur!

Ea: Zmeii mănâncă fructe?

El: Bineînțeles. Dar ce, ăștia sunt fructe?

Ea: Dar ce sunt?

El: Nu știu ce sunt, dar fructe sigur nu sunt!

Ea: Nici nu mă interesează dacă sunt sau nu fructe. Important este că sunt comestibili.

El: Cum adică? De unde știi că sunt comestibili?

Ea: Bănuiesc.

El: Ai mâncat vreunul?

Ea: Cum să-i mănânc, dacă nu-i văd?

El: De unde să știu eu că nu îi vezi. Dacă te prefaci?

Ea: Știi tu că nu sunt comestibili?

El: Nu.

Ea: Atunci sunt. Oricum, miros bine.

El: Dacă au venit aici să ne mănânce?

Ea: Ei pe noi?

El: Da.

Ea: N-ar fi bine.

El: N-ar fi.

Ea: Sunt mulți, nu?

El: Mai mulți decât noi.

Ea: Ar fi bine să fugim...

El: Sau să-i întrebăm.

Ea: Cum?

El: Nu știu.

Ea: Zi-le ceva.

El: Zi-le tu!

Ea: Nu pot.

El: Nici eu nu pot.

Ea: S-au mai apropiat cumva de noi?

El: Nu.

Ea: Miros mai tare.

El: Pune mâna la nas.

Ea: Îmi place mirosul. Mai degrabă i-aș mânca, decât să mă tem de ei. Uite cum facem, împărțim sarcinile! Tu te temi de ei, iar ei se tem de mine. Da? Ei te mănâncă pe tine și eu pe ei.

El: Dacă ei mă mănâncă pe mine și tu pe ei, înseamnă că tu o să mă mănânci și pe mine.

Ea: Dacă așa zici...

El: Degetele de două ori mai mari decât degetele mari, tu mi le-ai mâncat!

Ea: Nu-i adevărat.

El: Taci din gură!

Ea: Oricum nu-ți foloseau.

El: Nu mai vorbesc cu tine.

Ea: Te-ai supărat?

El: Tu ce crezi?

Ea: M-am gândit să te ajut. Ba-ți apar ba-ți dispar tot felul de chestii...

El: Comestibile.

Ea: Da. Tot nu știai ce să faci cu ele. Dacă nu te-aș fi ajutat eu, acum ai fi avut poate două sute de degete. Ce-ai fi făcut cu ele?

El: Ai vrut să mă ajuți?

Ea: Da. Nu-mi cereai tu ajutorul?

El: Nu ca să-ți astâmperi foamea?

Ea: Nu. Să știi că nu mi-a fost ușor.

El: Te iert.

Ea: N-ai de ce să mă ierți. Ar trebui să-mi mulțumești.

El: Mulțumesc.

Ea: Așa?

El: Mulțumesc!

Ea: Cu plăcere.

El: Ești foarte frumoasă.

Ea: Sunt puțin obosită.

El: De când n-am mai ținut noi?

Ea: De mult.

El: Vrei?

Ea: N-am chef.

El: Te rog.

Ea: Ești oțicos. O să te superi că eu sar mai sus.

El: Eu?

Ea: Te miri? Ai uitat că am jurat să nu mai țin cu tine?

El: Dar eu nu aveam decât un picior atunci.

Ea: Și eu ce vină aveam?

El: Aveai. Pentru că saream prea sus, mi l-ai mâncat.

Ea: Iar începi? Dacă zici că ți-am mâncat eu piciorul, acum de ce ai două?

El: De unde știi tu că doar două picioare trebuie să am?

Ea: Și eu tot două am.

El: Și eu? De unde știu eu că tu trebuie să ai două picioare?

Ea: Dar câte?

El: Nouă!

Ea: De unde știi?

El: Și eu tot nouă aveam până să mi le mănânci tu pe celelalte șapte.

Ea: Minți!

El: Trebuie să avem același număr de picioare? Cine a hotărât asta?

Ea: Eu așa cred.

El: Să numărăm firele de păr. Dacă avem amândoi tot atâtea fire de păr, înseamnă că avem și câte două picioare.

Ea: De acord. Începi tu?

El: Da. Vino mai aproape!

Ea: De ce?

El: Ca să-ți număr firele de păr.

Ea: Și ție cine ți le numără?

El: Tot eu.

Ea: De ce?

El: Eu număr mai bine.

Ea: Eu cânt mai bine. Hai să numărăm firele de păr cu vocea!

El: Vrei să mă păcălești?

Ea: Da.

El: Bine.

Ea: Ai patru voci.

El: Și tu?

Ea: Tot patru.

El: Bine că nu ne vede nimeni!

Ea: Au plecat?

El: Cine?

Ea: Ei.

El: Care ei?

Ea: Fructele.  
El: Fructele?  
Ea: M-ai mințit?  
El: Nu. Dar au adormit cu toții.  
Ea: Hai să fugim!  
El: Acum?  
Ea: Da.  
El: Fără aripi?  
Ea: Fără. O rupem la fugă!  
El: Bine.  
Ea: Hai!  
El: Stai! Îți dai seama?  
Ea: Ce?  
El: Ăștia...  
Ea: Ce-i cu ei?  
El: Nu știu... stau așa...

## Actul II

Ea: Am ajuns.  
El: Unde?  
Ea: Acolo.  
El: Da?  
Ea: Acum ești mulțumit?  
El: Nu.  
Ea: Înapoi nu mai putem merge.  
El: De unde știi că aici este?  
Ea: S-a potrivit cheia.  
El: Am forțat ușa.  
Ea: Cum?  
El: Când ai mers să faci pipi.  
Ea: De ce?  
El: Ne învârtim de atâta timp fără să ajungem nicăieri. De fiecare dată zici: „nu e asta ușa”. M-am plictisit.  
Ea: Ai spart ușa?

El: Am mișcat-o puțin. Dar am pus-o la loc. Nu o să observe nimeni.

Ea: Bravo. Am intrat unde nu trebuia.

El: Și?

Ea: Să vedem cum ieșim.

El: Prin gaura cheii.

Ea: Au trecut timpurile alea.

El: Atunci, ieșim cum am intrat.

Ea: Mai știi pe care ușă am intrat?

El: Nu.

Ea: Bineînțeles. Ai vrut pe celălalt mal. Poftim – celălalt mal!

El: Să știi că aici este.

Ea: Și dacă nu este?

El: Păi cum să ne dăm seama?

Ea: De ce ai spart ușa?

El: Nu ți-am spus? Ne învârteam ca doi proști. Și, la urma urmelor, de unde știi tu că asta era cheia?

Ea: Avem altă cheie?

El: Nu.

Ea: Înseamnă că asta era. Acum ce facem? Ne uităm unul la altul?

El: Eu nu mă plictisesc niciodată să te privesc. Ești minunată. Te iubesc.

Ea: Mă bucur.

El: E bine că te bucuri. Se putea să nu te bucuri.

Ea: Ce facem?

El: Ce-am făcut și până acum.

Ea: Bineînțeles. Ce?

El: Încercăm să ajungem pe malul celălalt.

Ea: Ești îngrozitor.

El: Și când zâmbesc?

Ea: Când zâmbești ești un îngrozitor care zâmbeste. Ce facem?

El: Iar începi cu „ce facem”? De fiecare dată când când te superi

zici asta. Degeaba mă chinui eu să fiu drăguț. Ce să facem? Dacă tot nu știm cum e pe celălalt mal – aici e celălalt mal. Am hotărât.

Ea: Bineînțeles. Vai, ce frumos! Pe celălalt mal este exact ca pe malul de pe care am venit.

El: Înseamnă că ne aflăm pe celălalt mal și acum ne-am întors acasă.

Ea: Ce fericită sunt.

El: E vreo diferență între aici și de unde am venit?

Ea: Nu.

El: Atunci suntem de unde am venit.

Ea: Fac pipi.

El: Nu aici.

Ea: Ba da. Du-te mai încolo!

El: Eu stau foarte bine aici.

Ea: Tocmai de-asta.

El: Fac și eu.

Ea: Eu nu mai fac.

El: Nici eu.

Ea: Dacă suntem pe celălalt mal?

El: Dacă suntem pe celălalt mal, înseamnă că am căutat degeaba atâta timp, celălalt mal. Nu este nicio diferență.

Ea: Ce diferențe ar trebui să fie?

El: Pe mine mă întrebi? De unde vrei să știu?

Ea: Ce căutam pe celălalt mal?

El: Ce nu aveam acolo.

El: Ce ne lipsea acolo?

Ea: Celălalt mal.

El: Acum avem celălalt mal și nu mai avem ce aveam acolo.

Ea: Ce aveam acolo și nu avem aici?

El: Avem și aici ce aveam acolo.

Ea: Plus celălalt mal.

El: Atunci să ducem dincolo celălalt mal și gata.

Ea: De ce să-l mai cărăm până acolo? Dacă avem aici, pe celălalt

mal, ce aveam și acolo, putem să rămânem aici.

El: Și cu ce avem acolo, ce facem?

Ea: Uităm.

El: Bine.

Ea: Acum, că avem tot ce ne trebuie, ar fi bine să găsim ceva care să ne lipsească.

El: Să ne dorim ceva.

Ea: Ce nu avem.

El: Mie nu-mi lipsește nimic. Și nici nu îmi doresc altceva.

Ea: Îți dorești să rămână totul așa cum este?

El: Da.

Ea: Vai, ce m-am plictisit!

El: O să-ți treacă.

Ea: Eu îmi doresc să nu mai fiu plictisită.

El: Foarte bine. Nu mai fi.

Ea: Așa nu-mi trece plictiseala.

El: Dar cum?

Ea: Nu știu. Fă ceva! Inventează!

El: Ca să-ți treacă ție plictiseala?

Ea: Da.

El: De ce?

Ea: Ca să nu mai fiu plictisită.

El: Care-i diferența?

Ea: Când sunt plictisită mănânc mult.

El: Și?

Ea: Dacă mănânc mult, mă îngraș.

El: Și?

Ea: Dacă mă îngraș, devin tristă.

El: Și?

Ea: Dacă devin tristă, plâng.

El: Și?

Ea: Când plâng, sunt urâtă.

El: Și?

Ea: Urâtă și grasă.

El: Și?

Ea: Nu am să-ți mai plac.

El: Și?

Ea: Când nu am să-ți mai plac, ai să mă părăsești.

El: Și tu vrei să te părăsesc?

Ea: Dacă mă părăsești, am să mor.

El: Atunci nu mai fi plictisită!

Ea: Ai dreptate. Aici avem tot ce ne trebuie. Nu ne lipsește nimic.

El: Îmi lipsesc două degete.

Ea: Când ai observat?

El: Acum.

Ea: Câte trebuia să ai?

El: Cu două mai mult.

Ea: De unde știi?

El: Așa am avut mereu, cu două mai mult.

Ea: Și acum ai cu două mai puțin? Înseamnă că, în sfârșit, ai câte trebuie.

El: Să le numărăm.

Ea: Da. Ai cinci.

El: Toate?

Ea: Da.

El: Cinci sunt prea puține. Nici nu pot să mă scarpin bine cu cinci degete. Uită-te puțin cum arăt! Măcar șapte să fi avut, nu mai zic nouă – zece. De ce nu am șapte degete?

Ea: Nici eu nu am șapte degete.

El: Nu am zis că vreau să avem tot atâtea degete. Nu mă interesează câte degete ai tu. Eu vreau să am șapte degete.

Ea: Îți dau eu două, de la mine.

El: Și ce-mi ceri în schimb?

Ea: Un ochi.

El: O ureche.

Ea: O ureche... și-un picior.

El: Un picior pe un deget? E mult.

Ea: Parcă ziceai că vrei două degete. Pe altceva nu le dau.

El: Să rămân fără un picior?

El: Oricum ai unul în plus.

El: Cum adică?

Ea: Câte picioare ai?

El: Două.

Ea: Vezi?

El: Ce să văd? Două trebuia să am.

Ea: De unde știi?

El: Tu n-ai tot două?

Ea: Ba da. Dar eu am avut întotdeauna unul în minus.

El: Minți!

Ea: Dacă mi-ai da un picior, tu ai avea șapte degete. N-ai zis că vrei să ai două picioare, ai zis că vrei șapte degete.

El: Dacă pentru două degete vrei un picior, nu-mi mai trebuie. Mulțumesc.

Ea: Eu rămân fără două degete și tu fără un picior.

El: Și fără o ureche.

Ea: Pentru ce-ți trebuie două urechi? Nu-ți ajunge una?

El: Dar tu pentru ce ai nevoie de trei?

Ea: Să-mi pun mai mulți cercei.

El: Și piciorul?

Ea: Pentru mers. E mai comod. Tu de ce vrei șapte degete?

El: Nu mai vreau.

Ea: Uite luna!

El: Luna?

Ea: Da. Se uită la noi. Ce-o mai vrea? În fiecare noapte ne bâzâie la capete.

El: E și ea singură.

Ea: Și? Ce-i cu asta? Să coboare la noi, dacă se plictisește!

El: Nu poate.

Ea: De unde știi că nu poate?

El: Bănuiesc.  
Ea: De unde știi că nu poate?  
El: Ziceam așa...  
Ea: Cum?  
El: Așa.  
Ea: Cum?  
El: În treacăt.  
Ea: Da?  
El: A plecat.  
Ea: Vine și mâine.  
El: Nu mai vine.  
Ea: De ce?  
El: Mâine merge în altă parte.  
Ea: Unde?  
El: Pe malul celălalt.  
Ea: Păi suntem pe malul celălalt.  
El: Mâine vine soarele.  
Ea: Da?  
El: Știi foarte bine.  
Ea: Și poimâine luna.  
El: Și răspoimâine soarele.  
Ea: Plângi?  
El: Nu. Zburăm?  
Ea: De câte ori vezi luna, vrei să zburăm.  
El: Nu-i adevărat.  
Ea: Ba da. E ceva între voi?  
El: Nimic.  
Ea: Atunci, de ce tot trece pe-aici?  
El: Întreab-o!  
Ea: Știi că nu putem să zburăm.  
El: Oare de ce?  
Ea: Pentru că nu avem aripi.  
El: Nu trebuie să avem aripi!

Ea: Am sta călare pe cer.

El: Dacă ți-aș da tot ce am, ai putea să-mi dai două aripi?

Ea: Ți le-aș da și pe degeaba. Dar nu le am.

El: Știu. Consider că mi le-ai dat.

Ea: Vrei să țopăim?

El: Iar?

Ea: Te rog!

El: Un pic.

Ea: Bine. Începi tu?

El: Șșșșt! Iar au venit ăia.

Ea: De pe celălalt mal?

El: Da.

Ea: Se uită la noi?

El: Nu.

Ea: Poate sunt alții.

El: Ei sunt.

Ea: Ce fac?

El: Se uită unii la alții.

Ea: Au venit după noi ca să se uite unii la alții?

El: Unul se uită-n sus.

Ea: Nu doarme niciunul?

El: Nu. De ce?

Ea: Unul mic...

El: Încetează!

Ea: Am glumit. Poate sunt legați de noi.

El: Sau noi de ei.

Ea: Oricum ar fi, miros bine. Gata, gata!

El: Facem ca ieri?

Ea: Nu.

El: Ca azi?

Ea: Da.

El: Hai!

Articol III. SFÂRȘIT

